

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 17. Rogauerunt illum. Intercedunt sancti pro parentibus suis, & patria, vt Moyses, Abraham, & Hieremias.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

inibus, quia Iſcumque Sanctorum interceſſio, ſed
aliſiua & continua; quatenus pro te perpetui ad
Deum interceſſores, ab eo reſpiciunt, qui dicitur
ſicut ſaluti convenientius. Gravis eſt ſcelerum
torum inſinitas, unde magna requiritur in-
terceſſio, præſentibus intermedij, qui pro te con-
ſtantè Deum interpellent.

§. 17 Rogaverunt illum. Intercedunt ſancti
pro parentibus ſuis & patria, ut Moſes, A-
braham, & Hieremias.

Rogaverunt illum pro ſua. D. Ambroſius præ-
cipuos pro illa mediatores opatur ſcilicet
le. D. Petrum, & D. Andream fratrem e-
ius quorum maximè intereſt ob parentelam:
Erat enim propinquus. Ne credideris Sanctos a ſe-
lecta bonos exiſſe naturales: in ipſa natura ab
eius auctore, & creatore inſculpitos: non enim
naturaſam gratia deſtruit, ſed perſe. Unde ſingulis
ſancti cura ijs proſpiciunt, quæ ſuorum ſunt pa-
ternum aut amicorum, & quali proprijis. Moſes
magna rogavit inſtantia pro Aaron. Fratre ſuo,
quando ob erectum vitulum illi. Dominus gra-
vi et indignabatur: niſi enim pro illo medius
interceſſiſſet actum erat de illo, prout Moſes
ipſe paulo antequam moreretur, proteſtabatur.
Quando angeli Dei per ſuos amicos referentes aedes
aſcenderunt Abraham, poſtquam in ijs genua ier
fuiffent an ipſo. recepti multaque iuſto contra-
hiſſent beneficia, iam ſeculum meditante, dixe-
runt Abraham. rectè tendimus quibusque civitates
illas ſac legas Sodomorum euerſum, mirà con-
ſeſſim fiducia proſilije Abraham. Domine, per-
pende, precor, eſt mihi in illis nepos: filius fra-
tris mei viri virtute commendatus: nec permiſit
aguias, ut cum illis periret, qui quia tales non
ſunt, puniri merentur. *Abſi: à te, ut rem hanc fa-
cias. & occidas iuſtum cum impijs.* Singulariter D.
Chryſoſt. quinimo & ſacra pagina, cum vorax
illud Sodomorum retuliſſent incendium quo cum-
ſta in cineres redacta conruerunt, de liberatio-
ne Lot ſic inferunt: *Cum ſubverteret Dominus ci-
vitatem regionis illius, recordatus Abraham liberavit
eos de ſubverſione urbium, in quibus habitaverant.*
In caelo demque oportet, quos ibi tranſmiſiſſis
ſiſſos, amicos, parentes, illos pro quorundam affectu
pro vobis intercedere: nec non Sancti huius
quondam civitatis incolæ, pro illa particulares
fundunt orationes. Prout vidit Iudas Macha-
bæus viſione quadam admirabili, quam narrat

Spiritus S. de qua ſuperius leniter egimus, &
congruè trutinæ D. Thom.

Extremis laborabat Dei populi afflictioni. *2. 2. q. 83.*
bus, ab ſeram Nicanonis Ducis ut potentiffimi. *ſent. 33. q.*
ita ſuperbiſſimi tyramidem urbem graviter op- *3. art. 3.*
primebat Hieruſal. in 1 m templi minaha ur-
everſionem, ſa et lotum hecem, cerememarum,
populi vultationem. Viſione conſolatur Deus
mirabili Duceſm Iudam Machabæum, merore
collabentem. Iuſtum videt Omiam ſumtum
Sacerdotem (qui pau. is ante diebus è vitis ex-
ceſſerat, quem & ipſa penitus agnoverat) cor-
ſam Deo ſupplices palmas tendentem, rogan-
tem que pro populo: poſt hunc illico. *Viſit. v. 1. Mach.*
cin. 1. & gloria mirabilem. & magni decoris h. 1. 14.
rudine. Hic inſtan et Detm orabat: niſi que ſci-
re cuperet, quiſnam eſſet ille, propius acceſſit
ſumtus Pontifex Omias: atque: *Hic eſt fratrum*
amator, & populi Iſrael, hic eſt qui multum orat
pro populo, & vultuſa ſancta civitate, Hieremias
propheta Dei.

Adverte primò: ſancti illi patres, licet mo-
rientes caelum non aſcenderunt, claſſum ete-
nim erat, ſed in limbum deſcenderunt: iſtan em
multigenis, & divinis recreabantur conſolatio-
nibus, quibus & Deus per ſe & per Angelos
dona conſerebat plurima. Quare circa dixit dicit
Abraham de Lazaro locutus: *Hic conſolatur, in* *Luc. 16. 2.*
vero cruciatus, velut in loco tormentorum. Nota
deinde ex eo loco, in quo deſinebantur, apud
Deum inceſſanter intercedant, vota, precelq;
pro ijs, qui adhuc in mundo ſuperſtues erant,
offerendo, ſed patria ſua præſertim, populo ſuo
ſuo ſuſque ſanctiſſibus. Perpende nomen, quo
Omias vatem Hieremiam honorat: *Fratrum a-*
maior, & populi Iſrael, & vitiſ Hieruſalem: hac
enim totius populi metropolis. Licet enim Iuſti
charitate ſerueant, qua diligunt omnes, in altera
tamen vita hanc habent erga fratres, parentes,
inimicos, patriſque ſeruentiorem: hic etenim
amor bonus eſt, rationi congruus, & natura
conueniens inſpirationeſque ſancti in Limbo *Ser. in vs.*
non amiſerant, ſed perfecta fruebantur, & *inuitis gil Apoſt.*
adhuc in caeloſco inſirmat D. Bern.) vbi charitas *Per. &*
& amor in ſumma ſeruent perfectione, illiſque *Pau.*
diligunt ardentes, quos plura nomina, ac ratio *D. Tho.*
nec, maiori reddunt amore digniores. *2. 2. q. 26.*

Huc propoſito conuenienter ait Sol iſte *art. 1. 1.*
Theol. D. Tho. *Non ceſſabit ab anima beati honi-* *III.*
ſta dilectionis causa. Que circa felices ſeruos exi- *idem ex*
ſtinent, omniſque arcites habet in caelo regnates, pa- *Ratibus*
tres qui filios, quos nec èſ baptizatos non hinc conſir- *abſtulit*
abſtulit immatura, & cotibus inſerunt Angeluſ *ut*
matur. *feli-*

felices illæ Ciuitates, quæ Sanctos se habere gaudent in cælis, qui aut in illis nati sunt, vel vixerunt: Et beata illa senior femina, quæ D. habuit Petrum vt generum: qui ea de causa pro illa rogauit instantius, cum fratre suo Andrea, & socru salutem obtinuerunt. Crediderim autem, licet hi fuerint, qui primo pro illa precatores intercesserint quod reliqui quoque Apostoli & discipuli suas adiunxerint orationes. Tale sine Domina tibi sunt intercessores? Salua tibi est corporis integritas de qua tibi ex nunc potero congratulari. Procul dubio, maledicti, licet labia sua mordeant hæretici, efficacissima est coram Deo Sanctorum oratio, Sapiens non est (asserit D. Hieronym.) contra peritum hæreticum Vigilantium, qui non firmiter credit Sanctos in cælo pro nobis intercedere: si namque adhuc in mundo pro nobis interueniant: ex ea, qua nos diligunt charitate, quanto magis hoc facient in cælis, vbi charitas viget multo perfectior multoque seruentior, & tanto velocius nostram desiderant salutem, quanto clarius agnoscunt, quanti sit momenti sempiterna anime saluatio: *Si dum hic videret sic* (audi D. Bern. de quolibet hoc Sancto confirmantem) *misertus est peccatoribus, & orauit pro eis nunc tanto amplius, quam d' veritas agnoscit, miseriam nostram, orat pro nobis. Patrem, quia beata illa patris charitatem eius non immutauit, sed augmentauit: neque enim quia impassibilis omnino, ideo & impassibilis factus est, sed nunc potius induit viscera, misericordia cum ante fontes misericordia existit.*

D. BERN.

IV.

Est hoc autem ita veritati consonum vt etiam in æternæ prædestinationis decretis tantam habeant auctoritatem, atque efficaciam intercessionis orationisque Sanctorum vt sapius Deus præordinet electis suis æterea non concedere bona, quæ diuinae suæ sunt prædestinationis effectus, nisi mediantibus Sanctorum suffragiis. Notate mysterium. Oculis conijce in D. Paulum, & eum videbis ad tantam à Deo prædestinari dignitatem, vt eius eligeretur Apostolus & vt vas in summum honorem & gloriam in Ecclesie sue domus abaco staueretur, & excellentissimis glorie gradibus beatitudinem suam assequere: ut. Hoc igitur Deus ordinauit, hæc omnia D. Paulo precibus ac intercessione principal. Martyris Stephani conferrentur: donec ille pro Paulo rogaret, illis non ceperit Apostolus paudere beneficijs. Prædestinauit D. Augustin. & in celeberrimum elegit Doctorem Ecclesie, vt primum in illa dignitatis locum occuparet, sed nec in cæ-

lesti gloria inferiorem. Attamen voluit vt omnino bonum illud supremum orationibus & lacrymis Monicæ sanctissimæ matris suæ, non aliter obtineret: Tempore D. Cyprian. quibusdam decreuit Deus suæ dona liberalitatis impertiri, verum illorum concessione quorundam fidebat Sanctorum orationibus: voluit enim vt intercedentibus pro illis & non aliter, Sanctorum suffragiis promissa dona consequerentur. Ita restatur D. Cyprian. quisque ergo modo iudicet, cum iam sint in cælo beati, quam efficaces coram Deo futuræ sint sanctorum cum eo rogantium orationes.

Hæc Dei mens est, vt sancti similes sint stellis, & hoc idem illi præsentent hominibus, quod cæli stellæ mundo inferiori. Hoc namque D. Paulus s'lo dedecit oratorio. Decreuit ab æterno Deus mundi creationem & conseruationem, naturæ virtutem fructibus suis infundens producentis. Attamen hoc fieri statuit stellarum influentijs, in cuius effectum quasdam in firmamento creauit maiores, alias minores, vt illis influentibus secundum constitutum sibi à Deo locum, & cuius que concreatam magnitudinem, ipsa nos possent natura suorum fructuum reddere participes in quem finem tantam in stellis efficaciam. Hoc idem de Sanctorum suffragiis intelligamus. Illos Dominus vt stellæ creauit, vt suæ intercessionis influxu, nobis, quæ salutis nostræ conducunt efficaciter obtineant. Vnde sicut nullas Dens in mundum productioni fructuum immitrit, nisi medijs stellis influentijs: ita similiter autumo, nihil hominibus Deum concedere, nisi Sanctorum rogatus sit intercessione: quare ea de causa, illos præcipit D. Paulus nimis honorari: *Nimis honorati sunt amici tui, Dem.*

Idcirco singulis Pronincijs Angelos præfecit custodes, pluribus Sanctos ciuitatibus partem assignauit, quosdam naturales, in ijsque progenitos, vt affectu naturali quasi tutelares sensu monstrarent intercessionibus, quibus petita ad eum efficacius impetrarent. Hoc D. Ioannes innuit illa visione, qua Deum contemplantibus cælesti residentem throno, venerabilibus circumstantibus senioribus: vt quisque sciat, nihil ab eo in homines profuere, nisi Sanctorum consensu ac voluntate, quos seniores illi præferebant. Hinc liquet, quam prædenter Ecclesia publicis afflictis necessitatibus, ad suffragia precum que confugiat Sanctorum: Et quam a sit operet nostra diligentia, nostra sollicitudo, vt quibuslibet oppressis calamitatibus ad ipsos decouri

reueramus : enim verò sine Sanctorum orationibus , qui modo cum Deo in throno gloriæ resident beati, non facile laborant, quos pariter leuamè à Deo sumus obtenturi. Melior quoque titulo dicere possumus illud Absolutis in suæ confirmationem iniquitatis : Si non est aliqui constitutus à Rege in Palatio, quem interponat, nullum bonum recipiendum à Rege sperat. Ex quo patet, qualis nos deceat diligentia, qua Sanctorum nobis suffragia precesque conuocemus.

§. 8. Rogauerunt illum, Efficax est oratio sanctorum, quæ Deum ligat, ut in Elia patet: & eorum nobis opus est intercessione.

Videamus : Numquid efficax hæc eorum oratio? Efficacissima; iam enim hoc nobis prælusit David : *Voluntatem timentium se faciet, & deprecationem eorum exaudiet.* Fundat hoc in ea conditione, quam de Deo Propheta celebrat, quod talis homini futurus est, qualis homo Deo fuerit: *Cum Sancto Sanctus eris, &c.* Hoc præ cæteris Sancti conantur, diuinam scilicet implere per omnia voluntatem. Ex toto corde hanc proferunt orationem : *Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terra:* Hinc eorum Deus implet voluntatem : *Voluntatem timentium se faciet.* Probat hoc, imò huic alludit D. Iacobus: *Multum ualeat oratio iusti assidua:* quod exemplo confirmat intimi illius Deo familiaris Elia scilicet licet: *Elia homo erat similis nobis, passibilis, & oratione orans, &c.* Iustè hoc expendas : *Oratio iusti.* Quantum conijcio illud spectat Iſaïæ de Deo: *Erit iustitia cingulum lumborum eius, & fides cinctorium renum eius.* Septuaginta legunt, quorum versionem sequebantur Apostoli: *Erunt iusti cinctorium lumborum eius, & fides cingulum renum eius,* q. d. cingent illi Deo renes suos & oratio lumbos. Quæ precor, est hæc forma loquendi? Numquid Deo lumbi sunt? Numquid renes? Non sunt; at symbolica est locutio mysterisque profunda. Primò dicit: erunt iusti cingulum, quo ligabitur Deus; quia in rei veritate, nihil est, nisi loquendi modo, quòd ita Deum quasi liget, sicut orationes Sanctorum. Quis illum ligauit, quando populum punire uoluit apostatâ, qui maris adhuc arenis incedebat, quòd sic o pede transferat, non tam calcis pelagi puluerè excusserat, & in eum rebellis insurgent idola? Ligatur illum Moyſes orationis suæ

Hieron. Bap. de Lanuæ Tom. II.

cinctorio, & ut taliter se ligatum Deus fateba-Exod. c. tur, dum Moyſen sic deprecatur: *Dimitte me, ut 32. 10. irascatur furor meus contra eos, & deleam eos.* II. Concede mihi locum, dissolue vincula. Quid patet in hoc Domine, quis te detinet ligatum? Oratio Moyſe. Moyſis. Hæc ita Dominum ligat, ut non faciat, nisi quòd intendit Moyſes, & non nisi quando & eo modo quo Moyſes requirit.

Hoc indicat S. Scriptura illa loquendi phraſi; quòd Deus faceret iuxta uerbum Moyſi. Flagello ranarum Pharaon territus, ob grauem nimirum qua torquebatur, molestiam, Moyſi ſpondit, quòd si ranarum auferret plagam, cuncta faceret, quæ Dei nomine flagitabat. Confugit Moyſes ad Deum, & ranarum postulat ablationem: *Fecit Dominus* (inquit S. pag.) *iuxta uerbum Moyſi, & mortua sunt ranæ.* Exod. c. 8. Eodem modo Dominus ob indignam uilissimam; plebis commotionem indignatus, quæ diffidens diuinam non credebat infida potentiam, quæ ad terræ promissam, possessionem, illam funditus perdere proponebat. Adest Moyſes, & oratione feruida à Deo supplicat cimini indulgentiam, Exaudit illum Dominus, atque: *Dimisi iuxta uerbum tuum.* Feci eo planè modo, quo tu simplex uolui? Quis hoc capiat cælorum Domine? quis cui se tenetur conformare, num opera Moyſi tuis uerbis, aut opera tua uerbis Moyſi? Nonne propatulum est, Moyſen agere debere, quòd illi præcipit, & qua ratione, & modo hoc illi mandas peragendum? modo igitur, id quòd agis, uerbis conformis Moyſi? Hinc Dei colliges celsitudinem, quoque suos loco teneat amicos: quòd cum illi suæ conformiter agant uoluntati, vicem illis reddit illa faciendo, quæ suis ipsi ab eo postulant, disponuntque suffragijs.

Aptissime dicit sponsæ sponsus ille cælestis: *Sicut uitta coccinea labia tua.* Cui seruit uitta coccinea? ad cingendum & ligandum. q. d. quòd me cingit, meque ligat, amica mea. labiata sunt orationes tuæ, petitiones tuæ itaque uitta sunt, orationes tuæ, coccinea? Sicut autem hominem ligatum, ducis quocumque libuerit: sic, sponsa mea, eo me trahit, quo tuæ me dirigunt, & mittunt orationes. Porro quid in Deo ligat hæc uitta coccinea? lumbos, responderet & renes: *Cingulum lumborum eius, & cinctorium renum eius.* Sunt lumbi seu renes doctæ Philosopho, subiectum loci: sive voluptatum. q. d. Dei ligatam tenent uoluntatem: eo namque ducunt illam, quocumque uoluerint. Hoc Deus præfatis ad Moyſen uerbis indicat.

X x x x

caus